

The Holy See

**BUDSKAP AV VÅR HELIGE FADER
PÅVEN BENEDIKT XVI
FÖR FASTETIDEN ÅR 2006**

**"När Jesus blickade ut över folkskarorna,
greps han av medlidande med dem" (Matt 9: 36).**

Kära bröder och systrar!

Fastan, bottiden före Påsken, är särskilt lämpad att öppna vårt inre för Honom som är all barmhärtighets källa. Fastan är en pilgrimsfärd under vilken Han själv följer oss genom vårt armods öken och ger oss kraft på vägen, så att vi når fram till en djup och rik påskglädje. Gud bevarar och styrker oss också i "dödsskuggans dal", om vilken Psalmisten (*Ps 23: 4*) talar, medan frestaren intalar oss att misströsta eller felaktigt sätta vår lit till våra händers verk. Ja, också idag hör Herren folkskarornas rop, deras som hungrar efter glädje, efter frid, efter kärlek. De känner sig övergivna, som de gjort i alla tider. Men Gud tillåter inte att skräckens mörker obegränsat får råda i jämmerligt elände, i övergivenheten, under våld och hunger som urskillningslöst drabbar gamla, vuxna och barn. Som min älskade företrädare Johannes Paulus II har skrivit, finns det i själva verket en "av Gud satt gräns för det onda", en gräns som är Hans barmhärtighet (Minne och identitet, 28ff; 74ff). Allt detta har gett mig anledning att som motto för detta fastebudskap sätta Evangeliets ord: "När Jesus blickade ut över folkskarorna, greps han av medlidande med dem" (*Matt 9: 36*). I ljuset av detta ord skulle jag vilja stanna inför en i vår tid mycket omdiskuterad fråga, frågan om utvecklingen, folkens utveckling.

Också idag blir Jesus berörd när han blickar ut över, när han ser på människorna och på folken. Han ser på dem i medvetande om att Guds "plan" inbegriper deras kallelse till frälsning. Jesus vet om de hinder som reser sig mot denna plan, och han hyser medlidande med de många. Han är fast besluten att försvara dem mot vargarna, även till priset av sitt eget liv. Med en sådan "blick"

omsluter Jesus de enskilda liksom de många, och han anförtror dem alla åt Fadern, i det att han ger ut sig själv som ett försoningsoffer.

Upplyst av denna Påskens sanning vet Kyrkan att - för att kunna främja en hel och full utveckling - vår "blick" måste anpassa sig till, mäta sig med måttet av Jesu "blick". Svaret på människornas materiella och sociala behov kan nämligen på intet sätt skiljas från uppfyllelsen av deras hjärtans djupa andliga längtan. Detta måste framhållas ju mer vi i vår tid med dess stora förändringar blir medvetna om vårt ofrånkomliga ansvar för världens fattiga. Redan min vördade företrädare Paulus VI beskrev underutvecklingen med dess allvarliga följder som ett berövande av mänsklighet, som en skymf mot mänskligheten. I denna mening fördömde han i encyklikan *Populorum progressio* [1967] "den materiella nöden hos dem som saknar existensminimum; ... den moraliska nöden hos dem som är anfrätta av själviskheten" och "förtryckande sociala strukturer, vare sig dessa beror på missbruk av egendom, av makt, av utnyttjande av arbetarna eller av orätta ekonomiska transaktioner" (nr 21). Som motmedel mot detta onda föreslog Paulus VI inte bara "en ökad medvetenhet om människans värde, ett värdesättande av 'fattigdomens anda', samarbetet för allas bästa, viljan till fred", utan även "människans erkännande av de högsta värdena och av Gud som dessa världens källa och slutmål" (*ibid.*). Därför bjuder oss Jesu "blick" på folkskarorna att framhålla de äkta värdena av en "humanism i ordets fulla bemärkelse", som - enligt Paulus VI:s ord - består i den "allt omfattande utvecklingen av hela människan och av hela mänskligheten" (*ibid.* nr 42). Därför är Kyrkans första bidrag till människans och folkens utveckling inte materiella medel eller tekniska lösningar, utan förkunnelsen av Kristi sanning, som fostrar samvetena och som lär såväl den mänskliga personens som arbetets autentiska värdighet, och som därtill främjar en kultur som besvarar människornas alla äkta frågor. Inför utmaningarna av den förfärande fattigdomen som så många människor lider av, står likgiltigheten och instängdheten i den egna själviskheten i en outhärdlig kontrast till Kristi "blick". Fastan och givandet av allmosor tillsammans med bönen, vilket Kyrkan på ett särskilt sätt anbefaller under fastetiden, är ett bra tillfälle för oss att förena vår blick med Kristi "blick". Helgonens exempel och de många erfarenheterna från missionsländerna som präglar Kyrkans historia är värdefulla anvisningar på hur utvecklingen skall främjas. Även i våra dagars globala ömsesidiga beroende kan man konstatera att den hängivna gåvan av sig själv till den andre, varigenom kärleken tar sitt uttryck, inte kan ersättas av något ekonomiskt, socialt eller politiskt projekt. Den som är verksam enligt denna Evangeliets logik, lever sin tro som vänskap med den människoblivne Guden och tar - liksom Han - sig an sin nästas materiella och andliga nöd. Han blickar in i honom, i henne, som är en omätbar, outgrundlig hemlighet, som är värd en obegränsad omsorg och uppmärksamhet. Han vet att den som inte ger Gud, han ger för lite - som den saliga Theresa av Calcutta sade: "Folkens främsta fattigdom är att de inte känner Kristus". Därför gäller det att finna Gud i Kristi barmhärtiga ansikte. Utan detta perspektiv saknar folkens gemenskap sin fasta grund.

Tack vare män och kvinnor som varit lydiga mot den Helige Ande, har i Kyrkan många verk av kärlek till nästan uppstått. De har främjat utvecklingen av sjukhus, universitet, yrkesskolor och mindre företag. De grundade dessa verk därför att de var rörda och drivna av Evangeliets

budskap. Mycket tidigare än i det övriga samhället har de visat en äkta omsorg om människan. Dessa initiativ är än idag riktningvisande på en väg som kan leda världen till en globalisering som kretsar kring människans sanna väl och som för med sig en autentisk fred. I samklang med Jesu medlidande med de många ser Kyrkan det även idag som sin särskilda uppgift att be de ansvariga i politik och ekonomi främja en utveckling som beaktar varje människas värdighet. En viktig bekräftelse på resultatet av dessa ansträngningar visar sig i en verklig religionsfrihet, som inte bara är förstådd som en möjlighet att förkunna och fira Kristi hemligheter, utan också som friheten att delta i uppbyggnaden av en av kärleken till nästan präglad värld. Sådana strävanden betjänas också av att den centrala roll beaktas, som de äkta religiösa värdena spelar i människans liv, så snart det gäller svaret på hennes djupaste frågor, och det etiska ansvaret på det personliga och det sociala planet. Med hjälp av dessa kriterier lär sig de kristna också att med vishet och insikt bedöma sina ledares politiska program.

Vi kan inte blunda för de misstag som under historiens gång har begåtts av många som har kallat sig Jesu lärjungar. Ställda inför svåra problem har de inte sällan tänkt att man först måste förbättra jorden och därefter tänka på himmelen. Frestelsen fanns att inför tvingande yttre nödvändighet anse att man först måste förändra de yttre strukturerna. För många omvandlades kristendomen på detta sätt till moralism, och tron ersattes av gärningar. Med rätta påpekade min vördade företrädare Johannes Paulus II: "Frestelsen idag består i att reducera kristendomen till en blott och bar mänsklig visdom, till en lära om välfärd. I en starkt sekulariserad omvärld har så småningom 'en sekularisering av frälsningen' inträtt, enligt vilken man förvisso vill kämpa för människans väl, men för en människa som är halverad och reducerad till den horisontala dimensionen. Vi å vår sida vet att Jesus har kommit för att bringa oss en allt omfattande frälsning" (encyklikan *Redemptoris missio*, 11).

Fastetiden vill leda oss just till denna frälsningens helhet som kommer ur Kristi seger över allt ont som tynger och förtrycker människan. När vi vänder oss till vår gudomlige läromästare, i omvändelsen till honom, i erfarenheten av hans barmhärtighet genom försoningens sakrament, blir vi varse en "blick" som ser på oss i djupet och prövar oss. Han kan återupprätta ett stort antal av oss och hjälpa var och en enskild. Han låter alla som inte stängt in sig i skepsis på nytt få del av förtröstan och hopp, i det att ett skimmer av den eviga saligheten strålar fram inför vår inre syn. Även om hatet på många håll tycks råda, så låter Herren oss redan i denna tidsåldern inte sakna vittnesbörd om sin kärlek. Åt Maria, "hoppets levande källa" (Dante Alighieri, *Paradiso*, XXXIII, 12), anförtror jag vår väg genom denna fastetid, för att hon skall leda oss till sin Son. Åt henne anbefaller jag särskilt de många som ännu idag lider av fattigdom och ropar efter hjälp, upprättelse och förståelse. Därmed meddelar jag dem och Er alla min särskilda Apostoliska välsignelse.

Vatikanen den 29 september 2005.

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana